

საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემია

ქართული ენციკლოპედიის ი. აბაშიძის სახელობის მთავარი სამეცნიერო რედაქცია

კინტო

კინტო

კინტო, ძველ თბილისში ხელზე მოვაჭრე. განეკუთვნებოდა წვრილ ვაჭართა კლასს. კინტო ნიშნავს კინწით თაბახის მზიდველს. იგი თავზე დადებულ თაბახს, რ-იც ხილით და ბოსტნეულით იყო განწყობილი, გასაყიდად ქუჩებში დაატარებდა. გამოირჩეოდა მოსწრებული სიტყვა-პასუხითა და თავისებური ჩაცმა-დახურვით (მაღალსაყელოიანი, საკინძეშხსნილი დანინკლული ჩითის პერანგი; შავი, მოკლე, ნაოჭიანი ახალუხი, შავი სატინის უბეგანიერი მონაოჭებული შარვალი; მესტები, ზოგჯერ ყელდაკეცილი „დანყობილი ჩექმები“; ვერცხლის აბზინდიანი ვინრო ქამარი ან წითელი სარტყელი აბრეშუმის ან ჩითის ხელსახოცი; თავზე ქეჩის ბრტყელი ქუდი ან „კოზიროკიანი შლაპა“).

არსებული მოსაზრებით, კ-ს კასტა შუა საუკუნეების სპარსეთში ჩამოყალიბდა და აერთიანებდა შინამოსამსახურეებს, ე. წ. „ხელის ბიჭებს“, წყლის მზიდავეებს, თამბაქოს გამყიდველებს. ისინი ხშირად თავს თაღლითობით ირჩენდნენ. თბილისში, როსტომ მეფის

(1632–56) დროიდან ჩნდებიან. ქალაქის კოლორიტულ ფიგურებად XIX ს-ში ჩამოყალიბდნენ და თბილისურ ყოფას XX ს. 30-იან წლებამდე შემორჩნენ, როგორც ყარაჩოხელის „გადაგვარებული მოდგმა“. კ-ს ეტიმოლოგიას უკავშირებენ კვინტოს, რაც ძველად „კუდიანს“, ანუ ცუღლუტს, თაღლითს ნიშნავდა.

ლიტ.: გ რ ი შ ა შ ვ ი ლ ი ი., ძველი ტფილისის ლიტერატურული ბოჰემა, ტფ., 1927;
თბილისის ისტორია, ტ. 1. მ. დუმბაძის და გ. გუნუას რედ., თბ; 1990;
შ ა ყ უ ლ ა შ ვ ი ლ ი გ., ძველი თბილისის პოეზიის ისტორიიდან, თბ., 1987;
ჩ ხ ე ტ ი ა შ., ტფილისის ისტორია «მასალები საქართველოსა და კავკასიის
ისტორიისათვის», 1938, ნაკვ. 1.

ა. სობაძე
